U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **A-VERSE, s.r.o.**, se sídlem Boreč 15, Lovosice, zast. JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Kostelní náměstí 233/1, Litoměřice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2015, č. j. 42664/15/5300-21442-700225, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 2. 2019, č. j. 15 Af 22/2016 - 45,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce JUDr. Ing. Vladimíra Nedvěda, advokáta se sídlem Kostelní náměstí 233/1, Litoměřice, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dodatečným platebním výměrem ze dne 20. 2. 2015, č. j. 477338/15/2506-50523-501043, doměřil Finanční úřad pro Ústecký kraj žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2010 ve výši 107 500 Kč a zároveň jí uložil povinnost uhradit penále ve výši 21 500 Kč. Žalovaný v záhlaví citovaným rozhodnutím podané odvolání žalobkyně proti tomuto výměru zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem v záhlaví citovaným rozsudkem žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl; shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že správci daně vznikly pochybnosti ohledně údajných plnění, která měla být žalobkyni poskytnuta dodavateli KYČMOR s.r.o. (dále jen „KYČMOR“) a Lucky CS GOLD s.r.o. (dále jen „Lucky CS GOLD“). Prokázáním pochybností správce daně přešlo důkazní břemeno na žalobkyni, která však své důkazní břemeno ve vztahu k uváděným plněním neunesla. Krajský soud souhlasil se správními orgány v tom, že žalobkyně neprokázala provedení prací v areálu ROSS Roudnice nad Labem společností KYČMOR. Nesouhlasil ani s námitkou, podle které správní orgány postupovaly izolovaně, neboť se zabývaly pouze náklady na služby a vůbec nevyhodnotily výnos od společnosti FINANCIONAL GROUP, a.s. (dále jen „FINANCIONAL GROUP“), přestože tržby od této společnosti měla zahrnuty v účetnictví. Nesouhlasil ani s námitkou týkající se náhradních dílů poskytnutých společností Lucky CS GOLD. Za důvodné pak nepovažoval ani námitky týkající se nesprávného postupu správce daně.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti pouze obecně uvedla, že z obsahu správního spisu vyplývá, že ke zdanitelnému plnění došlo a nárok na odpočet stěžovatelce tedy

vznikl. Žalovaný nevzal v úvahu, že tržba za provedené práce od FINANCIONAL GROUP byla zaevidována v účetnictví, důkaz o úhradě částky 416 588 Kč nevyhodnotil ve vzájemných souvislostech. Správce daně podle ní nesprávně hodnotil důkazní prostředky, nepřihlédl ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Stěžovatelka dále uvedla, že nebyl proveden výslech svědka paní L. B. Z. Skutečnost, že tento výslech nebyl formálně navrhnut, nezbavuje žalovaného povinnosti dbát na správné zjištění a stanovení daně. Podle stěžovatelky bylo primární faktické provedení a přijetí zdanitelného plnění a poté zjištění subjektu, který toto plnění uskutečnil.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka sice poznamenává, že zahrnula úhradu za nějaké stavební práce do svého účetnictví a správní orgány se tím dostatečně nezabývaly, v daňovém řízení však nebylo prokázáno, s jakým plněním měla předmětná úhrada souviset, resp. za jaké plnění ji měla stěžovatelka obdržet. Jednalo se přitom o zásadní skutečnost významnou pro posouzení, zda byly naplněny podmínky pro uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty. Uvedený závěr stěžovatelka nijak nesporovala, v žádné fázi daňového řízení nepředložila ani k dalším nastíněným okolnostem případu další důkazy a nepodala žádná konkrétní vysvětlení. Sama skutečnost, že zaevidovala úhradu za nějaké plnění, je bez dalšího pro uznání jí uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty bezvýznamná. Jestliže neprokázala, že od společnosti FINANCIONAL GROUP přijatá úhrada jakkoli souvisí s jí tvrzeným zdanitelným plněním, pak neprokázala, že jí nárok na odpočet daně vznikl. Za situace, kdy provedené dokazování v podstatě vyloučilo, že stěžovatelce bylo nějaké zdanitelné plnění poskytnuto obchodní společností KYČMOR, nebyl prostor pro přiznání uplatněného nároku. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatelka výslech svědkyně ve správním řízení nenavrhla; nebylo pak ani zřejmé, jaké skutečnosti by bylo možné svědeckou výpovědí prokázat. Stěžovatelka správci daně takové skutečnosti nesdělila a neuvedla je ani v žalobě ani v kasační stížnosti.

[5] Stěžovatelka sice v kasační stížnosti uvádí tvrzení, která sama podřadila pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. [resp. a) s. ř. s., neboť ji podává také z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení], ve skutečnosti však kasační stížnost neobsahuje žádnou polemiku se závěry krajského soudu. Jak plyne z výše uvedené rekapitulace, vypořádání žalobních námitek v napadeném rozsudku a tvrzení uvedených v kasační stížnosti, stěžovatelka jen opakuje či parafrázuje svoje žalobní argumenty (jež byly v zásadě jen jinak prezentovanými odvolacími argumenty) a uvádí další argumenty týkající se správního řízení, které nebyly v žalobě uplatněny. Přitom nijak nereaguje na odůvodnění napadeného rozsudku, což je pro posouzení kasační stížnosti rozhodující.

[6] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tedy musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí. Nesměřují-li kasační důvody proti závěrům krajského soudu, kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody, než důvody uvedené v § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[7] Shora uvedený závěr vyplývá také z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77 (č. 2103/2010 Sb. NSS), dle kterého „[*k*]*asační stížnost, jejíž důvody nesměřují vůči výroku napadeného soudního rozhodnutí, resp. nesměřují proti důvodům, na nichž je toto rozhodnutí postaveno, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto takovou kasační stížnost odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřípustnost.*“

[8] Jak je vyloženo výše, stěžovatelka v kasační stížnosti nebrojí proti závěrům krajského soudu obsaženým v napadeném rozsudku, ani žádnou z námitek obsažených v kasační stížnosti

nelze z hlediska jejich obsahu podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Stěžovatelka buď opakuje žalobní argumentaci anebo jen v obecnosti předkládá výhrady k postupu orgánů daňové správy. Za tohoto stavu věci nemůže Nejvyšší správní soud kasační stížnost projednat, a proto mu nezbývá, než ji jako nepřípustnou odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[10] Stěžovatelka za kasační stížnost zaplatila soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, aniž by jejímu odmítnutí předcházelo jednání, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení tohoto soudního poplatku dle § 10 odst. 3, věty poslední, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu